

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 31. januarja 2018*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in izvrševanje sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Člen 11(1)(b) in člen 13(2) – Pristojnost v zadevah v zvezi z zavarovanjem – Področje osebne uporabe – Pojem ‚oškodovanec‘ – Poklicni udeleženec v zavarovalniškem sektorju – Izključitev“

V zadevi C-106/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Sąd Okręgowy w Szczecinie (okrožno sodišče v Szczecinu, Poljska) z odločbo z dne 30. januarja 2017, ki je na Sodišče prispela 28. februarja 2017, v postopku

Paweł Hofsoe

proti

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG,

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi J. Malenovský, predsednik senata, D. Šváby (poročevalec) in M. Vilaras, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG M. Siewiera-Misiuda, radca pravny,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za portugalsko vlado L. Inez Fernandes, M. Figueiredo in P. Lacerda, agenti,
- za Evropsko komisijo M. Heller in A. Stobiecka-Kuik, agentki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: poljščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 11(1)(b) in člena 13(2) Uredbe (ES) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Pawełom Hofsojem in družbo LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG (v nadaljevanju: LVM), ki ima sedež v Münstru (Nemčija), glede izterjave terjatve iz naslova zavarovalnine, ki jo je prvonavedeni uveljavljal proti navedeni družbi pred poljskimi sodišči.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba št. 1215/2012

- 3 V uvodnih izjavah 15 in 18 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:
„(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

[...]
(18) Šibkejša stranka bi morala biti v zvezi z zavarovalnimi ter potrošniškimi pogodbami in pogodbami o zaposlitvi zaščiten s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.“
- 4 Poglavje II te uredbe, ki določa pravila o pristojnosti, vsebuje oddelek 1, ki ga pod naslovom „Splošne določbe“ sestavljajo člani od 4 do 6.
- 5 Člen 4(1) navedene uredbe določa:
„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“
- 6 Člen 5(1) te uredbe določa:
„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil iz oddelkov 2 do 7 tega poglavja.“
- 7 Pravila o pristojnosti v zadevah v zvezi z zavarovanjem, ki so predmet poglavja II, oddelek 3, Uredbe št. 1215/2012, so določena v členih od 10 do 16 te uredbe.

8 Člen 11(1) te uredbe določa:

„Zavarovalnica s sedežem v državi članici je lahko tožena:

[...]

(b) v drugi državi članici v primeru tožb, ki jih vložijo zavarovalec, zavarovanec ali upravičenec iz zavarovanja, pred sodiščem v kraju, kjer ima stalno prebivališče tožnik, ali

[...]“

9 Člen 13(2) navedene uredbe določa:

„Členi 10, 11 in 12 se uporabljajo za tožbe, ki jih je oškodovanec vložil neposredno zoper zavarovalnico, če so take neposredne tožbe dopustne.“

10 Pravila o pristojnosti za potrošniške pogodbe so določena v členih od 17 do 19 iste uredbe.

11 Člen 17(1) Uredbe št. 1215/2012 določa:

„V zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba – potrošnik – za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, se pristojnost določi v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 6 in točko 5 člena 7:

(a) če gre za pogodbo o prodaji blaga na obroke;

(b) če gre za pogodbo o posojilu z obročnim odplačevanjem ali za kakršno koli drugo obliko posojila za financiranje prodaje blaga; ali

(c) v vseh drugih primerih, če je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če na kakršen koli način usmerja to svojo dejavnost v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.“

12 Člen 81 te uredbe določa, da se ta „[u]porablja [...] od 10. januarja 2015, z izjemo členov 75 in 76, ki se uporabljata od 10. januarja 2014“.

Poljsko pravo

13 Člen 509 ustawa Kodeks cywilny (zakon o civilnem zakoniku) z dne 23. aprila 1964, v različici, ki se uporablja za postopek v glavni stvari (Dz. U. iz leta 1964, št. 16, pozicija 93, v različici, objavljeni v Dz. U. iz leta 2016, pozicija 380; v nadaljevanju: civilni zakonik), določa:

„1. Upnik lahko brez soglasja dolžnika terjatev prenese na tretjo osebo (odstop terjatve), razen če temu nasprotuje zakon, pogodbeni omejitvi ali narava obveznosti.

2. S prenosom terjatve preidejo na prevzemnika vse z njo povezane pravice, zlasti iz naslova zamudnih obresti.“

14 Člen 822(4) tega zakonika določa:

„Oseba, ki je do odškodnine upravičena v zvezi z dogodkom, ki ga pokriva zavarovanje civilne odgovornosti, lahko svoje zahteve uveljavlja neposredno proti zavarovatelju.“

- 15 Člen 20(1) ustava o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (zakon o obveznem zavarovanju, zavarovalniškem jamstvenem skladu in poljskem združenju zavarovateljev v prometu) z dne 22. maja 2003 (Dz. U. iz leta 2003, št. 124, postavka 1152) določa:

„Tožbe zaradi zahtevkov, ki izhajajo iz pogodb o zavarovanju odgovornosti, ali tožbe, ki obsegajo zahtevke, temelječe na pogodbah o zavarovanju odgovornosti, se lahko vložijo pri sodišču, pristojnem v skladu pravili o splošni pristojnosti, ali pa pri sodišču, ki je pristojno glede na stalno prebivališče ali sedež oškodovanca ali upravičenca iz zavarovalne pogodbe.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 16 Vozilo v lasti fizične osebe s stalnim prebivališčem na Poljskem je bilo 4. julija 2014 poškodovano v prometni nesreči, ki se je zgodila v Nemčiji in ki jo je povzročila nemška državljanica, zavarovana pri družbi LVM.
- 17 Lastnik tega vozila je zato 12. julija 2014 sklenil pogodbo o najemu nadomestnega vozila za nedoločen čas. Strošek najema je, ker je najem stal 200 poljskih zlotov (PLN) (približno 47,50 EUR) na dan in ker je trajal do 22. septembra 2014, znašal 14.600 PLN (približno 3465 EUR).
- 18 Vendar je družba, ki je pooblaščenka družbe LVM na Poljskem, tej osebi izplačala odškodnino zgolj v višini 2800 PLN (približno 665 EUR).
- 19 Da bi navedena oseba dobila preostalih 11.800 PLN (približno 2800 EUR), je 22. septembra 2014 sklenila pogodbo o odstopu terjatve, s katero je svojo pravico do odškodnine prenesla na P. Hofsoeja, ki opravlja svojo gospodarsko dejavnost v Szczecinu (Poljska).
- 20 V okviru te dejavnosti se P. Hofsoe na podlagi odstopa pogodbene terjatve sam zaveže, da od zavarovalnice izterja odškodnino, ki jo lahko zahteva oškodovanec.
- 21 P. Hofsoe je 2. februarja 2015 na podlagi pogodbe o odstopu terjatve iz točke 19 te sodbe pri Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (okrajno sodišče za Szczecin-center v Szczecinu, Poljska) vložil tožbo, katere glavni zahtevek se je nanašal na to, da se družbi LVM naloži plačilo zneska 11.800 PLN (približno 2800 EUR) iz naslova odškodnine, ki ustreza stroškom najema nadomestnega vozila.
- 22 P. Hofsoe se je za določitev pristojnosti tega sodišča kot sodišča kraja, kjer ima oškodovanec stalno prebivališče, skliceval na člen 20 zakona o obveznem zavarovanju, zavarovalniškem jamstvenem skladu in poljskem združenju zavarovateljev v prometu z dne 22. maja 2003 in sodbo Sodišča z dne 13. decembra 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792).
- 23 Družba LVM pa je na podlagi člena 9(1) Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 11(2) te uredbe ugovarjala pristojnosti tega poljskega sodišča. Trdila je namreč, da bi bilo treba pojem „oškodovanec“ v smislu člena 11(2) navedene uredbe razlagati dobesedno, tako da je P. Hofsoe kot prevzemnik terjatve oškodovanca ne bi smel tožiti pred poljskim sodiščem.
- 24 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (okrajno sodišče za Szczecin-center v Szczecinu) se je z odločbo z dne 13. maja 2015 vseeno izreklo za pristojno.
- 25 Družba LVM v podporo pritožbi, ki jo je zoper to odločbo vložila pri predložitvenem sodišču, Sąd Okręgowy w Szczecinie (okrožno sodišče v Szczecinu), predvsem trdi, da je prvostopenjsko sodišče kršilo člen 13(2) Uredbe št. 1215/2012 v povezavi s členom 11(1)(b) te uredbe, ker je v nasprotju z usmeritvijo, ki naj bi izhajala iz uvodnih izjav 15 in 18 navedene uredbe ter sodne prakse Sodišča,

presodilo, da je treba P. Hofsoeja šteti za šibkejšo stranko v sporu. Zadnjenavedeni pa naj ne bi bil oškodovanec, temveč poklicni udeleženec, ki deluje na področju izterjave odškodninskih terjatev od zavarovalnic. Poleg tega bi bilo treba člen 13(2) Uredbe št. 1215/2012 kot odstopanje od splošnega pravila o pristojnosti iz člena 4(1) te uredbe razlagati ozko.

- 26 P. Hofsoe pa trdi, da dodelitev pristojnosti sodišču kraja, kjer ima zavarovalec, zavarovanec ali upravičenec iz zavarovanja stalno prebivališče, kot jo določa člen 9(1)(b) Uredbe št. 44/2001, ki je bil nadomeščen s členom 11(1)(b) Uredbe št. 1215/2012 (v nadaljevanju: *forum actoris*), ni pridržana izključno za oškodovanca, tako da jo je prevzemnik terjatve oškodovanca prav tako upravičen uveljavljati.
- 27 Predložitveno sodišče meni, da je treba vprašati Sodišče, ker naj bi bilo področje uporabe *ratione personae* dodelitve pristojnosti iz člena 11(1)(b) Uredbe št. 1215/2012 v obravnavanem primeru odvisno od razlage pojma „oškodovanec“ v smislu člena 13(2) te uredbe. Pristojnost predložitvenega sodišča naj bi bila podana le, če se šteje, da pojem „oškodovanec“ zajema poklicnega udeleženca v zavarovalniškem sektorju, ki je prevzemnik odškodninske terjatve, ki jo ima neposredni oškodovanec proti zavarovalnici, pri kateri je zavarovano vozilo, s katerim je bila povzročena prometna nesreča.
- 28 V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da na podlagi člena 509(2) civilnega zakonika „[s] prenosom terjatve preidejo na prevzemnika vse z njo povezane pravice“. V teh okoliščinah bi moral odstop terjatve vključevati pravico glede določitve pristojnosti. Taka razlaga naj bi pripomogla k uresničitvi cilja, in sicer zaščititi šibkejšo stranko, ki je temelj posebnih pravil o pristojnosti, ki se uporabljajo v zadevah v zvezi z zavarovanjem.
- 29 Predložitveno sodišče meni, da se pojem „oškodovanec“ v smislu člena 11(2) Uredbe št. 44/2001 in s tem člena 13(2) Uredbe št. 1215/2012 nanaša tako na osebo, ki je neposredno utrpela škodo, kot na osebo, ki jo je utrpela le posredno. Zato bi moral navedeni pojem vključevati tudi osebo, ki kot fizična oseba opravlja poklicno dejavnost na področju izterjave odškodninskih terjatev proti zavarovalnicam, in sicer na podlagi pogodbe o odstopu terjatve, sklenjene z neposrednim oškodovancem. Ta rešitev po mnenju predložitvenega sodišča velja toliko bolj, ker naj bi v obravnavanem primeru med položajem P. Hofsoeja in položajem zavarovalnice kot pravne osebe, katere zmogljivosti v zvezi s tem so precej večje, z ekonomskega in organizacijskega vidika obstajalo očitno neravnovesje.
- 30 Ta konkreten pristop k zadevnima položajema strank iz postopka v glavni stvari naj bi tako poudarjal razliko med dejstvi, ki so bila povod za spor o glavni stvari, in tistimi, ki so bila podlaga za sodbi z dne 17. septembra 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse (C-347/08, EU:C:2009:561), in z dne 26. maja 2005, GIE Réunion européenne in drugi (C-77/04, EU:C:2005:327).
- 31 Predložitveno sodišče kljub temu ugotavlja, da se z razlago člena 13(2) Uredbe št. 1215/2012 v povezavi s členom 11(1)(b) te uredbe, ki jo zagovarja, krši načelo ozke razlage izjem in, natančneje, člen 5(1) navedene uredbe v povezavi z uvodno izjavo 15 te uredbe.
- 32 V teh okoliščinah je Sąd Okręgowy w Szczecinie (okrožno sodišče v Szczecinu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba sklic v členu 13(2) Uredbe št. 1215/2012 na člen 11(1)(b) te uredbe razlagati tako, da fizična oseba, ki se med drugim poklicno ukvarja z uveljavljanjem odškodninskih zahtevkov proti zavarovalnicam, s sklicevanjem na to, da je terjatev pogodbeno pridobila od neposrednega oškodovanca, tožbo zaradi te terjatve proti zavarovatelju odgovornosti povzročitelja prometne nesreče, ki ima sedež v državi članici, ki ni država članica stalnega prebivališča oškodovanca, lahko vloži na sodišče države članice stalnega prebivališča oškodovanca?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 33 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13(2) Uredbe št. 1215/2012 v povezavi s členom 11(1)(b) te uredbe razlagati tako, da se nanj lahko sklicuje fizična oseba, katere poklicna dejavnost med drugim zajema uveljavljanje odškodninskih terjatev proti zavarovalnicam in ki se opira na pogodbo o odstopu terjatve, sklenjeno z oškodovancem v prometni nesreči, da bi zavarovatelj civilne odgovornosti povzročitelja te nesreče, ki ima svoj sedež v državi članici, ki ni država članica stalnega prebivališča oškodovanca, tožila pred sodiščem zadnjenavedene države članice.
- 34 Uvodoma je treba poudariti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, prvič, da se glede na to, da je bila tožba P. Hofsoeja v postopku v glavni stvari vložena 4. februarja 2015, torej po 10. januarju 2015, v skladu s členom 81 Uredbe št. 1215/2012 uporablja ta uredba.
- 35 Drugič, člen 822(4) civilnega zakonika daje upravičencu do odškodnine možnost vložitve neposredne tožbe zoper zavarovalnico, kar v skladu s členom 13(2) Uredbe št. 1215/2012 povzroči, da se uporabijo členi od 10 do 12 te uredbe.
- 36 Tretjič, ker člen 11(1)(b) in člen 13(2) Uredbe št. 1215/2012 v bistvu povzemata besedilo člena 9(1)(b) oziroma člena 11(2) Uredbe št. 44/2001, razlaga, ki jo je Sodišče podalo glede določb zadnjenavedene uredbe, ostaja veljavna za enakovredne določbe Uredbe št. 1215/2012 (glej po analogiji sodbi z dne 21. maja 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, točka 60, in z dne 21. januarja 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, točka 43).
- 37 Četrtič, opozoriti je treba tudi, da je Sodišče razsodilo, da je napotilo v členu 13(2) Uredbe št. 1215/2012 namenjeno temu, da se na seznam vlagateljev zahtevkov iz člena 11(1)(b) te uredbe dodajo osebe, ki so utrpеле škodo, ne da bi bile v ta krog vključene zgolj tiste osebe, ki so jo utrpеле neposredno (sodba z dne 20. julija 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 38 Tako je treba *forum actoris* ustrezno razširiti na dediče zavarovanca in na delodajalca, ki je izplačeval plačo svojemu delavcu v obdobju bolniškega dopusta, ki ga je ta delavec nastopil po prometni nesreči, v kateri je bil udeležen (sodbi z dne 17. septembra 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, točka 44, in z dne 20. julija 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, točka 35).
- 39 Te odločbe temeljijo na obrazložitvi, prvič, da je cilj določb iz oddelka 3 poglavja II Uredbe št. 1215/2012 šibkejšo stranko zaščititi s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil, in drugič, da mora biti prevzemniku pravic neposredno oškodovane osebe, ki ga je mogoče šteti za šibkejšo stranko, omogočeno, da lahko uveljavlja posebna pravila o sodni pristojnosti, določena v povezanih določbah člena 11(1)(b) in člena 13(2) Uredbe št. 1215/2012 (glej v tem smislu sodbo z dne 17. septembra 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, točki 40 in 44).
- 40 Ob navedenem morajo biti odstopanja od načela pristojnosti sodišča kraja, kjer ima stalno prebivališče toženec, izjema in jih je treba razlagati ozko (glej v tem smislu sodbe z dne 17. junija 1992, Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, točka 14; z dne 19. januarja 1993, Shearson Lehman Hutton, C-89/91, EU:C:1993:15, točke od 14 do 17; z dne 13. julija 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, točki 49 in 50, in z dne 17. septembra 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, točke od 36 do 39).
- 41 V teh okoliščinah naloga varstva, ki jo izpolnjuje člen 13(2) Uredbe št. 1215/2012 v povezavi s členom 11(1)(b) navedene uredbe, pomeni, da se uporaba posebnih pravil o pristojnosti iz teh določb ne razširja na osebe, glede katerih to varstvo ni utemeljeno (glej v tem smislu sodbe z dne

13. julija 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, točki 65 in 66; z dne 26. maja 2005, GIE Réunion européenne in drugi, C-77/04, EU:C:2005:327, točka 20, in z dne 17. septembra 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, točka 41).

- 42 Iz tega sledi, da za razmerja med poklicnimi udeleženci s področja zavarovalništva, med katerimi za nobenega ni mogoče domnevati, da je glede na druge v šibkejšem položaju, ni utemeljeno nobeno posebno varstvo (glej sodbe z dne 26. maja 2005, GIE Réunion européenne in drugi, C-77/04, EU:C:2005:327, točka 20; z dne 17. septembra 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, točka 42, in z dne 21. januarja 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, točki 30 in 31).
- 43 Zato oseba, kot je P. Hofsoe, ki opravlja poklicno dejavnost na področju izterjave terjatev iz naslova zavarovalnin, kot pogodbeni prevzemnik teh terjatev ne more biti upravičena do posebnega varstva, ki ga daje *forum actoris*.
- 44 Čeprav je res, da je, kot je navedeno v uvodni izjavi 18 Uredbe št. 1215/2012, cilj oddelka 3 poglavja II te uredbe šibkejšo stranko zaščititi s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil, je očitno, da spada tožba iz postopka v glavni stvari med razmerja med poklicnimi udeleženci in da ne more vplivati na položaj stranke, ki naj bi bila šibkejša, v postopku (glej v tem smislu sodbo z dne 21. januarja 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, točki 29 in 30).
- 45 V zvezi s tem zaradi okoliščine, da poklicni udeleženec, kot je P. Hofsoe, opravlja svojo dejavnost v okviru malega podjetja, ni mogoče šteti, da gre za stranko, ki naj bi bila šibkejša od zavarovalnice. Namreč to, da bi se vprašanje, ali je takega poklicnega udeleženca mogoče obravnavati kot „šibkejšo stranko“, zato da bi lahko spadal pod pojem „oškodovanec“ v smislu člena 13(2) Uredbe št. 1512/2012, presojalo v vsakem posameznem primeru, bi povzročilo nevarnost za nastanek pravne negotovosti in bi bilo v nasprotju s ciljem navedene uredbe, ki je izražen v njeni uvodni izjavi 15, in sicer, da morajo biti pravila o pristojnosti čim bolj predvidljiva (glej v tem smislu sodbo z dne 20. julija 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, točka 34).
- 46 Taka razlaga je poleg tega podprta s ciljem, navedenim v uvodni izjavi 15 Uredbe št. 1215/2012, da morajo biti pravila o pristojnosti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca.
- 47 V teh okoliščinah je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 13(2) Uredbe št. 1215/2012 v povezavi s členom 11(1)(b) te uredbe razlagati tako, da se nanj ne more sklicevati fizična oseba, katere poklicna dejavnost med drugim zajema uveljavljanje odškodninskih terjatev proti zavarovalnicam in ki se opira na pogodbo o odstopu terjatve, sklenjeno z oškodovancem v prometni nesreči, da bi zavarovatelja civilne odgovornosti povzročitelja te nesreče, ki ima svoj sedež v državi članici, ki ni država članica stalnega prebivališča oškodovanca, tožila pred sodiščem zadnjenavedene države članice.

Stroški

- 48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

Člen 13(2) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah v povezavi s členom 11(1)(b) te uredbe je treba razlagati tako, da se nanj ne more sklicevati

fizična oseba, katere poklicna dejavnost med drugim zajema uveljavljanje odškodninskih terjatev proti zavarovalnicam in ki se opira na pogodbo o odstopu terjatve, sklenjeno z oškodovancem v prometni nesreči, da bi zavarovatelja civilne odgovornosti povzročitelja te nesreče, ki ima svoj sedež v državi članici, ki ni država članica stalnega prebivališča oškodovanca, tožila pred sodiščem zadnjenavedene države članice.

Podpisi